

1931 JÚNIUS

ERDÉSZETI LAPOK

LXX. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

6. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1931. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 237—22.)

Bund Károly

1869—1931.

Súlyos csapás érte a magyar erdészet vihartépett fáját.

Május hó 16-án, rövid szenvedés után váratlanul elhunyt *Bund Károly*, miniszteri tanácsos, a közalapítványi erdészeti ügyek vezetője, egyesületünknek 30 éven át volt első titkára, akinek neve több mint két évtizeden át ékítette az Erdészeti Lapok címlapját.

Mély megdöbbenéssel és őszinte fájdalommal regisztráljuk itt nemcsak az egyesület, de az egész magyar erdőgazdaság újabb súlyos veszteségét.

Hiszen Bund a nem hétköznapi emberek közül való volt.

Lángoló lelkesedése, tiszta idealizmusa, rajongó szakszeretete számtalanszor nyilvánult meg nemcsak lapunk hasábjain, de az egyesület és az erdőgazdaság minden életnyilvánulásában.

Egyike volt leguniverzálisabb szakembereinknek, de mégis az erdőrendezés volt az az ágazat, amelyikkel legtöbbet és legszívesebben foglalkozott.

Ügyszóván egyetlen specialistája volt az erdőgazdaság adóügyeinek, s azok az értékes eredmények, amiket az érdekképviselő a jövedelem- és vagyonadó, valamint a vagyonadó-válság terén elért, a legszorosabb összefüggésben vannak az ő páratlan hozzáértésével és odaadó, kitartó munkásságával.

Lapunknak az évi 1000 oldalt meghaladó kötetei tanúsítják azt az odaadó agitativ és kritikai tevékenységet, amelyet a lap érdekében, s így az erdészeti irodalom fejlesztése érdekében kifejtett, s amely mindaddig, amíg az egyesület anyagi ereje megengedte, a legszebb eredménnyel járt.

Higgadt önmérséklete, kiváló előadó képessége és egyéniségének rendkívüli rokonszenvedése nemcsak nagy eredményeket ért el az egyesület életében, de igen sok tisztelőt és jóbarátot szereztek a magánéletben az ő személyének s ezen keresztül a hivatalos életben az egyesület és az egész erdőgazdaság ügyének.

Páratlan jó szíve nem ismerte az ellenségeskedést s bajban levő, nehézségekkel küzdő embertársa, de különösen kollégája sohasem fordult hozzá eredménytelenül kérésével.

Különös előszeretettel csüngött a főiskolán és a fiatalságon és mint az állami vizsgálóbizottság tagja, igen sokszor adta a fiatalsággal szemben megértő jóindulatának tanujelét.

Annak igazolására, mennyire rokonszenves volt személyisége a birtokosok előtt is, idézünk egy rövid kivonatot báró Inkey Pálnak, egyesületünk érdemes volt alelnökének és jelenleg választmányi tagjának az Országos Erdészeti Egyesülethez intézett leveléből:

„Bund Károlynak nemcsak az egyesület, hanem a magyar erdő egy nagy apostolát veszítette el. Emlékét az egyesület, természetesen, megörökíteni fogja. Azt tartom azonban, hogy a sablonszerű jegyzőkönyvi megörökítés nem elegendő és ezért közlöm, hogy egy — Bund Öméltósága közvetítésével szerzett — canadai nyár-csemetékből létesített remist „Bund-erdő“-nek neveztem el.

Indítványt fogok tenni, illetve teszek az Országos Erdészeti Egyesületnél, hogy hívja fel az ország erdőbirtokosait, hogy erdeikben valamely külön névvel még meg nem jelölt erdőrészt,

nyiladékot, vagy más külön névvel jelölhető valamit, Bund nevével jelöljék meg“.

Mély meghatottsággal fogadjuk az elismerésnek ezt az igazán kitüntető módját, mert általa kedves halottunkon keresztül az egyesületet és az egész erdőmérnöki kart látjuk megbecsülve.

Hiszen azon a téren örökíti ez meg az ő nevét, amely munkaterülethez minden lelkesedése és szeretete, minden érzése és gondolata, minden fáradsága és minden eredménye fűzte: a magyar erdőben.

Nekünk pedig, akik ma itt a legfájdalmasabb kegyelettel emlékezünk meg róla, ez az elismerés más tanulságot is ad.

Megmutatja az utat, hogyan lehet a köznek az egyénével sokszor ellenkező érdekét úgy megvédelmezni, hogy a védő csak tiszteletet, megbecsülést, elismerést és szeretetet arasson mindenkinél, akivel érintkeznie kell.

Megmutatja, hogy még a mi — olyan kevésbé ismert, olyan kevésbé értékelt — munkaterületünkön is megtermi az önzetlen, odaadó, megértő munkásság az eszményekért való küzdelem, a nagyratörő lelkek ábrándját: a halhatatlanságot.

Meggyőződésünk az, hogy az egyesület, amelynek életében annyi maradandó alkotással tette nevét felejthetatlenné, módot fog találni emlékének megfelelő megörökítésére.

Mi pedig, lapunk részéről azzal a tisztelettel, azzal a szeretettel és azzal a hálás kegyelettel őrizzük meg emlékét, amely a nemesen érezni, nemesen gondolkozni és a szó legnemesebb értelmében: emberileg cselekedni tudó nagy elődöket megilleti.

Nyugodjék békével!

* *

Bund Károly 1869 évi június hó 4-én született Besztercebányán. Középiskolai tanulmányait azonban már Budapesten végezte és a Főiskolának 1890-ben történt elvégzése s egyévi katonáskodás után, 1891. évi október hó 3-án lépett mint műszaki díjnok a besztercebányai m. kir. erdőigazgatóság kerületében államszolgálatba.

1893 őszén tette le jeles eredménnyel az erdészeti államvizsgát s 1894. évi február 16-án mint m. kir. erdőgyakornok az első hivatalos esküt.

Ugyan ez év május havában a földművelésügyi minisztériumba helyezték át és pedig az erdőrendészeti osztályhoz, ahol különösen a kincstári erdők üzemrendezési és ezzel kapcsolatos ügyeivel (főhasználati, erdősítési tervek, rendkívüli használatok stb.) foglalkozott.

Itt lett erdészjelölt, majd m. kir. erdész, míg az 1900. év január havában az Országos Erdészeti Egyesület titkári állását el nem foglalta.

Ez alatt az idő alatt 1898-ban a földművelésügyi minisztérium megbízatása alapján tanulmányozta az ausztriai és a Német Birodalom erdőrendezési eljárásait és tipikus erdőgazdaságait.

Ezekről a tanulmányairól „Értekezések az erdőrendezés köréből” című munkájában számolt be, amelyben lefektetett alapelveken épült fel a ma is érvényben levő erdőrendészeti utasítás.

Mint az egyesület titkára nemcsak az egyesületet közvetlenül érintő ügyekkel foglalkozott, de a gyakorlati erdőgazdaság és a szaktudományok fejlődését is állandóan figyelemmel kísérte.

Részint kormány megbízásból, részint pedig magánfelek fölkérésére számos bel- és külföldi erdőgazdaságot tanulmányozott és mondott azokról kimerítő szakszerű véleményt így, kormány megbízásból foglalkozott a Szász hétbíróság erdejének, Románia és Szerbia erdőgazdaságának, Budapest főváros erdeinek stb. tanulmányozásával.

Éveken át látta el a 21.000 kat. hold daruvári és a 8000 kat. holdas poroszkai uradalmak gazdasági felügyeletét.

De ezenfelül sok bizottságban és egyesületben (OMGE, Erdészeti Államvizsga Bizottság, Átmenet-Gazdasági Tanács, Külkereskedelmi Bizottság, Alföldfásítási Tanács, stb.) képviselte az egyesület és az erdőgazdaság érdekeit. Igen sokat működött a fő-ár felemelési perekben is mint szakértő bíró, ami újabb alkalmat adott neki a magyarországi erdőgazdaságok lehető közéről való megismerésére.

Nagymérvű elfoglaltsága azonban nem akadályozta abban, hogy igen értékes irodalmi működést is fejtsen ki s lapunk hasábjain megjelent nagyszámú tartalmas értekezésein és tanulmányain kívül 1916-ban ültette át magyarra a Grundner Schwapach-féle fatermelési táblákat.

Az egyesület anyagi tönkremenetele kényszerítette őt arra, hogy itteni alkalmaztatásán kívül más foglalkozás után is nézzen, s az Államfő Öföméltósága 1923. év július hó 23-án közalapítványi főerdőtanácsossá nevezte ki, ugyan ez év november hó 22-én pedig a miniszteri tanácsosi címet kapta.

Működése több ízben részesült legfelsőbb elismerésben is, így 1906 novemberében a Ferenc József-rend lovagkeresztjével, 1925-ben, majd ismételtén 1931-ben a legfelsőbb elismeréssel lett kitüntetve.

Az a megfeszített munka, amelyet különösen 1923 óta végzett, egészségét sajnálatosan aláásta s akik közelebb állottunk hozzá, állandó aggodalommal figyeltük erejének rohamos csökkenését.

Az egyesület ügyeiből való kikapcsolás és az ezzel járó munkacsökkenés szemmeláthatólag jó hatással volt egészségi állapotára is, sajnos azonban, hogy a javulás nagyon rövidéletűnek bizonyult.

Május hó 16-án váratlanul ragadta el tőlünk a kérlelhetetlen végzet, megfosztva a magyar erdészetet egyikétől azoknak a kiváló szakembereknek, akiktől még teljes joggal annyit remélt és annyit várt.

Áldás emlékére.

